

odst. 2 ex. ř. Okolnost, že k pokračování v exekuci, odložené oním usnesením, nebylo potřebí návrhu vymáhající věřitelky, ničeho nemění na tom, že nemohlo býti vymáhající věřitelkou po dobu trvání odkladu v prodejovém řízení pokračováno, a, ježto předpokladem zániku zástavního práva podle Šu 256 ex. ř. jest, že ve lhůtě v tomto Šu stanovené nejen v prodejovém řízení pokračováno nebylo, nýbrž ani pokračováno býti nemohlo, právem rekursní soud dobu trvání odkladu, tedy 72 dní z doby, která uplynula od výkonu zabavení do návrhu na pokračování v prodejovém řízení odpočítává. Stanovisko rekursního soudu, dle něhož tu není zániku práva zástavního podle Šu 256 ex. ř., jest správné, dovolací rekurs není opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Čís. 6455.

Ku prominutí dluhu se vyžaduje, by bylo přijato dlužníkem. Dokud se tak nestalo, lze je jednostranně odvolati.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, Rv I 471/26.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody, ježto prý byla kousnuta psem žalovaného. Žalovaný namítl mimo jiné, že se žalobkyně náhradního nároku vzdala. O b a n í ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Soud odvolací je toho názoru, že se žalobkyně nemůže domáhati náhrady, poněvadž se nároku právoplatně vzdala (§ 1444 obč. zák.). Vzdání se není vázáno formou a jest lhostejno, zda prohlášení stalo se v řízení trestním, či jinak. Je zjištěno, že žalobkyně v trestním řízení proti žalovanému prohlásila, že ani pro ten případ, že by žalovaný byl uznán vinným, soukromoprávních nároků nečiní a k trestnímu řízení se nepřipojuje. Žalobkyně v odvolacím spisu sama připouští, že tehdy neměla úmyslu domáhati se náhrady. Vzdání se práva je však neodvolatelné. Kdyby byla chtěla omeziti vzdání se pouze na řízení trestní, mohla pouze prohlásiti, že se k řízení trestnímu se svými soukromoprávními nároky nepřipojuje. Prohlásila-li však, že nečiní nároku ani v tom případě, kdyby žalovaný v cestě trestní byl odsouzen — a odsouzení takové by mělo pro spor civilní dalekosáhlé účinky (§ 268 c. ř. s.), nutno z toho dovoditi, že se vzdala svých náhradních nároků vůbec.

N e j v y š š í s o u d, nevyhověv dovolání z jiných důvodů, uvedl v otázce, o níž tu jde v

d ů v o d e c h:

V otázce, zda se žalobkyně právoplatně vzdala svého nároku proti žalovanému (§ 1444 obč. zák.), nesouhlasí dovolací soud s právním posouzením věci odvolacím soudem. Prominutí dluhu je smlouvou mezi věřitelem a dlužníkem, podle níž věřitel prohlašuje, že dlužník mu není povinen plniti. Takovou smlouvou zaniká závazek dlužníkův. K platnosti

jeho je však potřeba, by zřeknutí se bylo dlužníkem přijato. Dokud není přijato, může býti odvoláno. Prohlášení se musí státi vůči dlužníku. Ten není vázán, by je přijal, vždyť by takové zřeknutí se mohlo býti po případě darováním (§ 938 obč. zák.) s nepříjemnými následky, které mohou obdarovanému vzniknouti odvoláním daru (§§ 947 až 954 obč. zák.). V tom je zajedno novější literatura (srovnej Sedláček, Obligační právo čís. 558, Ehrenzweig, System des österr. allg. Privatrechtes, II. str. 330, Mayr, Lehrbuch des bürg. Rechtes II. str. 162 s literaturou u obou uvedenou) i částečně judikatura (srovnej rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu, sbírka Gl. Ung. nová řada č. 194). V tomto případě prohlásila žalobkyně 23. března 1925 u okresního soudu, že náhrady nežadá, ale vzala toto prohlášení zpět podáním ze dne 4. dubna 1925, ohlásivši, že se připojuje k trestnímu řízení jako soukromá účastnice. Neprohlásila zřeknutí se vůči žalovanému a není ani tvrzeno, že by ten od onoho prohlášení do onoho podání je byl přijal.

Čís. 6456.

K odsouzení k plnění z ruky do ruky stačí, že žalobce projeví o ch o t u ke vzájemnému plnění.

I při exekuci ve smyslu §u 8 ex. ř. může dlužník navrhnouti zrušení exekuce podle §u 40 ex. ř., a má právo k žalobě podle §u 35 ex. ř. po případě 36 nebo 40, druhý odstavec, ex. ř.; při výkonu exekuce chráněn jest předpisem §u 25 ex. ř.

Ani částečná ztráta (částečná zkáza) věci nezastupitelné, tvořící předmět vzájemného plnění, nemá za následek, že by nemohlo dojít k odstupu od smlouvy.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, Rv I 476/26.)

Žalobci, členové hudby ostrořelců, koupili v roce 1922 od žalovaného, tehdy kapelníka hudby vysloužilců, notový archiv za 8.000 Kč s tím, že žalovaný vzdá se místa jako kapelník vysloužilců a přejde ke sdružení ostrořelců. Žalovaný se sice vzdal kapelnictví vysloužilců, avšak přes to po léta pokračoval v činnosti jako kapelník vysloužilců, vzhledem k čemuž se žalobci na něm domáhali zaplacení 8.000 Kč proti vrácení archivu. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud se týká právní stránky věci, namítá odvolatel v podstatě, že prvý soud neprávem měl za to, že se u koupě jednalo o výminku ve vlastním slova smyslu i že, pakli tu byla výminka, byla splněna a že se žalobci mlčky zřekli vrácení kupní ceny, používše notového archivu. Odvolatel není však v právu. Podle §u 696 obč. zák. jest výminka událostí, na níž se činí závislým právo. Právní účinnost koupě byla podmíněna složením funkce kapelníka u hudby vysloužilců. Že se splnění výminky, tedy její uskutečnění, zůstává na vůli smluvníka, zákon nijak nevylučuje. Též pohnutka nebo konečný účel stran může býti učiněn výminkou, pokud jen s jistotou lze seznati, že výminkou učiněn byl, jak tomu bylo v souzeném případě. Že výminka